

[Lars Emil Johansen.]

sikker viden om, hvorvidt det grønlandske samfund vil blive i stand til at kontrollere og styre udviklingen på dette område.

Det er nemlig os, det er det grønlandske folk, der vil blive ødelagt som følge af en fejlslagen oliepolitik, en oliepolitik, som det grønlandske folk indtil dato ikke har vist at kunne kontrollere, bl. a. fordi de politiske forhold ikke levner en sådan centralt placeret politisk rolle for det grønlandske folk.

Den igangværende diskussion omkring koncessioner eller ikke-koncessioner vil jeg betegne som den hidtil vanskeligste styrkeprøve for det dansk-grønlandske samarbejde, det dansk-grønlandske samarbejde, der hidtil har medført enormt store tekniske fremskridt, materielle fremskridt, bl. a. med en effektiv bekæmpelse af alvorlige sygdomme. Det er vi Danmark meget taknemlig for, men vil dette samarbejde også være sig sit ansvar bevidst, når lejligheden som nu melder sig til at tage politiske og samfundsøkonomiske hensyn? Har grønlandske synspunkter plads i dette såkaldte samarbejde? Eller er de kompetente politikere kun interesseret i kolde forretningsmæssige og tekniske overvejelser og ønsker ikke at tage stilling til de grønlandske stemmer, som man i generelle vendinger plejer at udtrykke at man vil?

Jeg har med glæde konstateret, at den nuværende Grønlandsminister ligesom den tidligere Grønlandsminister har udtalt, at han har vilje til at lytte til det grønlandske folk. Jeg er glad for denne gode indstilling, og jeg vil derfor appellere til ministeren om at realisere denne gode intention ved at give det grønlandske folk lejlighed til at give deres mening til kende i denne vigtige sag. For det er vel ikke sådan, at de magthavende politikere kun vil høre de grønlandske politikere, som har samme opfattelse af tingene som de selv, de grønlandske politikere, der helst vil sige det, som de magthavende politikere synes helst at ville høre, måske fordi de i modsat fald er bange for, at den mægtige stat vil lukke hanen for den pengestrøm til Grønland, der har været karakteristisk for den hidtidige udvikling.

Churchill synes at have ramt den aktuelle situation ganske godt, idet han engang har sagt, at en af de vigtigste årsager til fejlslagen politik er tilbøjeligheden til at fortælle

personer i højere stilling det, som de bedst kan lide at høre. Dette turde siges at have aktualitet for størsteparten af den politiske dialog mellem Danmark og Grønland, vi hidtil har kendt.

Men nu er vi altså i den situation, at min opgave som folkevalgt grønlandsk politiker her i tinget ikke er den at fortælle Grønlandsministeren, tingets medlemmer eller højstående regeringsembedsmænd, hvad de bedst kan lide at høre, men hvad min grønlandspolitiske vurdering af spørgsmålet er. Det er den opgave, mine grønlandske vælgere har givet mig, nemlig gennem anvendelse af de parlamentariske metoder at forsvare de grundprincipper, som det nye Grønland bygger sin politik på.

Vi er vidende om det store arbejde, som ministeriet for Grønland har udført med udarbejdelsen af koncessionsbetingelser, indkaldelse af ansøgninger, forhandlinger med interesserede, drevne ansøgere, introducering af uvidende politikere i folketingets koncessionsudvalg, landsrådsudvalget og det samlede landsråd. Dette store arbejde, som ministeriet har udført med udformning af de økonomiske og tekniske — jeg understreger udformning af de økonomiske og tekniske — vilkår for eventuel udstedelse af koncessioner, er absolut påskønnelsesværdigt. Ministeriets arbejde er jo også blevet godkendt af såvel landsrådet som det særlige folketingsudvalg, der beskæftiger sig med disse ting. Men jeg understreger: det stykke arbejde, som ministeriet har udført, er den økonomiske og tekniske side af sagen. Det, man herefter ikke må glemme, er, at livet ikke alene består af økonomi og teknik, men at livet også har andre og mindst lige så vigtige aspekter, nemlig de politiske og samfundsmæssige. Det politiske og samfundsmæssige er ikke med i det store arbejde, som ministeren omtalte ministeriet har udført gennem en række år. Den politiske side af sagen har man ikke rigtig beskæftiget sig med, man har været optaget af økonomiske og tekniske overvejelser, og det er de vilkår, man har sagt god for.

Man må gøre sig klart, at ministeriets absolut dygtigt gjorde arbejde nu er afsluttet, men dermed er opgaven langtfra løst. Resten af arbejdet er ikke ministeriets, resten af arbejdet er den grønlandske befolknings, det er grønlændernes. Det må nu